

Arrest

nr. 124 511 van 22 mei 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, X en hun meerderjarige kinderen X, X en X, die allen verklaren van Macedonische nationaliteit te zijn, op 3 januari 2014 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 december 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 december 2013 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van de eerste, tweede, derde, vierde en vijfde verzoekende partij en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2013 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van de eerste verzoekende partij.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 27 januari 2014 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 maart 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. BORMANS, die loco advocaat M. SAMPERMANS verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat B. HEIRMAN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Eerste verzoeker kwam op 10 november 2009 toe op Belgisch grondgebied en diende diezelfde dag een asielaanvraag in.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen nam op 8 april 2010 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) verworpen (RvV 13 juli 2010, nr. 46 287).

1.3. Eerste verzoeker diende op 28 juni 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.4. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 19 augustus 2010 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) ten aanzien van eerste verzoeker. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing werden door de Raad verworpen (RvV 13 oktober 2010, nr. 49 440).

1.5. Tweede verzoekster, derde verzoekster, vierde verzoeker en vijfde verzoekster dienden op 16 december 2010 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet.

1.6. De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nam op 18 januari 2011 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag ontvankelijk werd verklaard.

1.7. Verzoekers dienden op 10 mei 2012 een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet.

1.8. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de staatssecretaris) nam op 17 oktober 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.3 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

1.9. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 23 augustus 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.5 vermelde aanvraag ontvankelijk doch ongegrond werd verklaard.

1.10. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 2 december 2013 een beslissing waarbij de in punt 1.7 vermelde aanvraag onontvankelijk werd verklaard. Verzoekers werden hiervan op niet nader te bepalen datum in kennis gesteld.

Dit vormt de eerste bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 10.05.2012 werd ingediend en op 14.06.2012 en 29.10.2013 werd aangevuld, door :

S.(...), R.(...) (...)

Geboren te S.(...) op (...)

S.(...), E.(...) (...)

Geboren te (...) op (...)

Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

+ kinderen:

S.(...), F.(...) (...)

Geboren te (...) op (...)

Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

S.(...), F.(...) (...)

Geboren te (...) op (...)

Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

S.(...), F.(...) (...)

Geboren te (...) op (...)

Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

S.(...), F.(...) (...)

Geboren te (...) op (...)

Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

Adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is

Reden(en):

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Ze stellen dat hun leven en vrijheid in het land van herkomst bedreigd werden. Aangezien ze geen bewijzen voorleggen om dit argument te ondersteunen, aanvaarden wij dit niet als een buitengewone omstandigheid.

De wet van 22.12.1999 was een enige en unieke operatie, de criteria voor regularisatie vermeld in deze wet zijn dan ook niet van toepassing op de aanvraag tot regularisatie op grond van 9bis van de wet van 1980.

Wat het invoeren van art. 8 van het EVRM betreft dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is daar betrokkenen niet aantonen dat er nog andere familieleden van hen in België verblijven.

Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

Het feit dat de kinderen van betrokkenen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid daar ze niet aantonen dat hun kinderen niet in het land van herkomst naar school kunnen gaan.

De elementen met betrekking tot de integratie (dat ze meer dan twee jaar in België verblijven, Nederlands hebben geleerd, werkbereid zijn, een blanco strafregister hebben, een vrienden- en kennissenkring hebben uitgebouwd en getuigenverklaringen voorleggen) behoren tot de gegrondheid en worden in deze fase niet behandeld. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform art. 9§2 van de wet van 15.12.1980.

(...)"

1.11. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 2 december 2013 eveneens beslissingen tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) ten aanzien van tweede verzoekster derde verzoekster, vierde verzoeker en vijfde verzoekster. Zij werden hiervan op 10 december 2013 in kennis gesteld.

Deze vormen de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing, die luiden als volgt:

- ten aanzien van tweede verzoekster:

"BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: S.(...), E.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

en haar kind, S.(...), F.(...), geboren te (...) op (...),

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

Krachtens van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene heeft langer dan de maximale termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen in België verbleven."

- ten aanzien van derde verzoekster:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: S.(...), F.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

Krachtens van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene heeft langer dan de maximale termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen in België verbleven.”

- ten aanzien van vierde verzoeker:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

De heer,

Naam, voornaam: S.(...), F.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

Krachtens van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene heeft langer dan de maximale termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen in België verbleven.”

- ten aanzien van vijfde verzoekster:

“BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

Mevrouw,

Naam, voornaam: S.(...), F.(...)

geboortedatum: (...)

geboorteplaats: (...)

nationaliteit: Macedonië (Ex-Joegoslavische Rep.)

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op basis van volgende feiten:

Krachtens van artikel 7, eerste lid, 2° van de wet van 15 december 1980, de vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 20 Uitvoeringsovereenkomst van Schengen of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd:

Betrokkene heeft langer dan de maximale termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen in België verbleven.”

1.12. De gemachtigde van de staatssecretaris nam op 16 december 2013 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker ten aanzien van eerste verzoeker (bijlage 13quinquies). Eerste verzoeker werd hiervan op niet nader te bepalen datum per aangetekend schrijven in kennis gesteld.

Dit vormt de zesde bestreden beslissing.

2. Over de rechtspleging en de ontvankelijkheid

2.1. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers als bijlagen bij hun verzoekschrift van 3 januari 2013 de beslissing van 2 december 2013 waarbij hun aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard en de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) van 2 december 2013 ten aanzien van tweede verzoekster, derde verzoekster, vierde verzoeker en vijfde verzoekster toevoegden.

2.2. Krachtens artikel 39/69, §1, derde lid, 1° van de vreemdelingenwet worden niet op de rol geplaatst:

“1° beroepen zonder afschrift van de bestreden akte of van het stuk waarbij de handeling ter kennis is gebracht van de verzoekende partij;”

2.3. Op 10 januari 2014 werd er door de griffie van de Raad conform artikel 39/69, §1, vierde lid van de vreemdelingenwet een aangetekend schrijven verstuurd naar verzoekers met de vraag om een afschrift over te maken van het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) van 16 december 2013, thans de zesde bestreden beslissing, en het verzoekschrift aldus te regulariseren. In deze brief werd de aandacht gevestigd op artikel 3, § 1, eerste lid van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV) dat stipuleert dat alle processtukken aan de Raad dienen te worden toegezonden bij ter post aangetekende brief. De ratio legis van deze bepaling bestaat erin een vaste, onbetwistbare datum te hebben van de indiening van het processtuk (cf. Verslag aan de Koning bij artikel 3 van het PR RvV). De vaste datum is een essentieel element bij de beoordeling van de tijdigheid van procedurehandelingen die, op straffe van een sanctie, binnen een welbepaalde termijn moeten worden verricht. Een faxbericht is geen aangetekend schrijven en bezit derhalve geen vaste datum (cf. RvS 24 januari 2011, nr. 210.622).

2.4. Blijkens het rechtsplegingsdossier werd het bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker van 16 december 2013 op datum van 18 januari 2014 per fax overgemaakt en niet per aangetekende brief. Bijgevolg werd het verzoekschrift niet op deugdelijke wijze geregulariseerd waardoor het overeenkomstig artikel 39/69, §1, zesde lid van de vreemdelingenwet het niet op de rol kan worden ingeschreven voor zover het deze beslissing tot voorwerp heeft.

Het beroep dient van de rol te worden geschrapt voor zover het betrekking heeft op de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies), getroffen ten aanzien van eerste verzoeker.

2.5. De verwerende partij werpt in haar nota met opmerkingen een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep voor zover het gericht is tegen de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13) ten aanzien van tweede verzoekster derde verzoekster, vierde verzoeker en vijfde verzoekster (zie punt 1.11). Volgens de verwerende partij beschikt de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 7 van de vreemdelingenwet op dit punt niet over een discretionaire bevoegdheid. Bij een eventuele vernietiging van de bevelen om het grondgebied te verlaten, zo stipt de verwerende partij aan, zou de gemachtigde van de staatssecretaris, na te hebben vastgesteld dat verzoekers in het Rijk

verblijven zonder in het bezit te zijn van de vereiste documenten, niet anders kunnen dan nieuwe bevelen ter kennis te brengen. Volgens de verwerende partij ontberen verzoekers bijgevolg elk belang bij hun vordering.

2.6. De Raad merkt op dat er geen bevel mag worden gegeven, zelfs niet op grond van een gebonden bevoegdheid, wanneer dat in strijd zou zijn met een aantal verdragsrechtelijke bepalingen, waaronder het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM, cf. RvS 26 augustus 2010, nr. 206.948). De Raad stelt vast dat verzoekers in hun middel de schending opwerpen van artikel 8 van het EVRM, waardoor zij wel degelijk belang kunnen hebben bij hun beroep.

De exceptie van niet ontvankelijkheid wegens het gebrek aan het rechtens vereiste belang dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In hun eerste en enige middel werpen verzoekers de schending op van artikel 8 van het EVRM, van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en *“van de beginselen van behoorlijk bestuur: zorgvuldigheidsplicht”*. Verzoekers stellen hierbij het volgende:

“Deze wet schrijft voor dat de overheid op straffe van onwettigheid van de beslissing in de akte die de beslissing zelf bevat ook de motivering voor deze beslissing moet opnemen. Deze motivering moet niet enkel weergegeven worden doch daarenboven moet ze ook afdoende zijn, dit wil zeggen draagkrachtig en deugdelijk.

De minister van Migratie- en asielbeleid heeft tevens de plicht zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op correcte feitenvinding. Dat er geval per geval moet gekeken worden naar de concrete omstandigheden van de zaak.

Art. 8 EVRM vormt een normatief open bepaling, die verwijst naar een niet door het rechtssysteem gecreëerde, maar daaraan voorgegeven persoonlijke/of maatschappelijke realiteit.

Privacy is niet alleen het recht om een leven te leiden dat onttrokken is aan vreemde blikken, maar ook het recht om relaties aan te gaan met andere menselijke wezens. Deze ruime invulling ligt aan de basis van een lange reeks arresten, waarin het begrip 'privéleven' zeer ruim wordt uitgelegd. Een en ander kadert in het ruimer opzet van Straatsburg om alle rechten vervat in art. 8 EVRM ook van toepassing te maken op zichtbare, publieke elementen van de menselijke persoon.

Straatsburg stelt op algemene wijze dat het begrip privéleven de fysieke en morele integriteit van een persoon omvat. Het feit dat verzoekers morele integriteit wordt aangetast door hun verwijdering uit België, is duidelijk, nu zij worden losgerukt van hun familie- en vriendenkring, waarmee zij nauwe contacten onderhouden, zeker nu zij in Macedonië geen enkel contact meer hebben waar zij zich tot kunnen richten.

Art. 8 EVRM waarborgt niet als zodanig het recht om niet uit een bepaald land te worden uitgewezen. Desondanks erkent Straatsburg dat, gelet op het recht op eerbiediging van het gezinsleven, de terugwijzing van een persoon uit een land waar zijn familie woont, verdragsonverenigbaar kan zijn. De bescherming geboden door art. 8 EVRM heeft zich gaandeweg verruimd: eerst tot gezinsleden, recentelijk vooral ook de tweede generatie immigranten. Opdat een vreemdeling zich kan beroepen op art. 8 EVRM, moet er sprake zijn van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en diens familie en moet het quasi onmogelijk zijn om in het land van oorsprong een familieleven te leiden.

Verzoekers voldoen aan al deze voorwaarden nu zij een heel hechte relatie onderhouden met hun familie en nu het voor hen quasi onmogelijk is om een familie, laat staan gezinsleven op te bouwen in Macedonië, alwaar zij geen familieleden meer hebben.

Dat er, gezien de individuele omstandigheden, aldus in hoofde van verzoekers sprake is van buitengewone omstandigheden die hun toelaten om de aanvraag inzake art. 9bis Vreemdelingenwet in België te doen.

De drempel van de 'buitengewone omstandigheden' wordt zeker bereikt nu verzoekers vrezende voor hun leven in Macedonië.

De bestreden beslissing bevat geen voldoende motivering en komt tekort aan de zorgvuldigheidsplicht die men mag verwachten in elk concreet geval.

'De beslissing die steunt op onjuiste of op juridisch onaanvaardbare motieven is met machtsoverschrijding genomen' (R.v.St. 04 maart 1960, Brinkhuysen, nr. 7681; R.v.St. 30 september 1960, Janssens, nr. 8094; R.v.St. 23 november 1965, stad Oostende, nr. 11.519)

Krachtens de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen is het een substantiële vormvereiste dat motivering, en dan nog noodzakelijkerwijze een juiste en juridisch aanvaardbare motivering, gebeurt van de door de overheid genomen beslissingen.

Uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing niet juist of juridisch aanvaardbaar is en dat zij steunt op onjuiste, juridisch onaanvaardbare en onwettige motieven en dat zij derhalve niet behoorlijk naar recht gemotiveerd is.

De Raad van State eist dat de overheid tot haar voorstelling van de feiten (R.v.St. SPELEERS, nr. 21.037, 17 maart 1981) en tot de feitenvinding (R.v.St. VAN KOUTER, nr. 21.094, 17 april 1981) komt met inachtneming van de zorgvuldigheidsplicht.

Uit de zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vloeit voort dat in beginsel geen feiten als bewezen of niet bewezen worden beschouwd zonder bij de betrokkene direct en persoonlijk inlichtingen te vragen of hem in de gelegenheid te stellen de stukken over te leggen die naar zijn oordeel zijn voorstelling van de feiten of van zijn toestand geloofwaardig maken (R.v.St., THIJSS, nr. 24.651, 18 september 1984, R.W., 1984-85, 946; LAMBRECHTS, W. Geschillen van bestuur, 43)

Dat het middel bijgevolg ernstig is."

4.2. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat de overheid zich op afdoende wijze dient te informeren over alle relevante elementen om met kennis van zaken een beslissing te kunnen nemen (RvS 11 juni 2002, nr. 107.624).

4.3. De wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft betrekking op de formele motiveringsplicht. Deze heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De Raad stelt vast dat verzoekende partijen de motieven die aan de grondslag liggen van de bestreden beslissingen kennen nu zij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpen in een middel, zodat voldaan is aan de formele motiveringsplicht. Het middel dient derhalve vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht behandeld te worden.

4.4. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

4.5. In de eerste bestreden beslissing wordt toepassing gemaakt van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Dit wetsartikel luidt als volgt:

"§ 1. In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.

De voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument is niet van toepassing op :

- de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken*
- de vreemdeling die zijn onmogelijkheid om het vereiste identiteitsdocument te verwerven in België, op geldige wijze aantoonde.*

§ 2. Onverminderd de andere elementen van de aanvraag, kunnen niet aanvaard worden als buitengewone omstandigheden en worden onontvankelijk verklaard:

1° elementen die reeds aangehaald werden ter ondersteuning van een asielaanvraag in de zin van de artikelen 50, 50bis, 50ter en 51 en die verworpen werden door de asieldiensten, met uitzondering van

elementen die verworpen werden omdat ze vreemd zijn aan de criteria van de Conventie van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en aan de criteria voorzien in artikel 48/4 met betrekking tot de subsidiaire bescherming of omdat de beoordeling ervan niet behoort tot de bevoegdheid van die instanties;
2° elementen die in de loop van de procedure ter behandeling van de asielaanvraag in de zin van artikel 50, 50bis, 50ter en 51 hadden moeten worden ingeroepen, aangezien zij reeds bestonden en gekend waren voor het einde van deze procedure;
3° elementen die reeds ingeroepen werden bij een vorige aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk;
4° elementen die ingeroepen werden in het kader van een aanvraag tot het bekomen van een machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9, tweede lid van de vreemdelingenwet, dat bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van ophoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België een aanvraag indienen om tot een verblijf gemachtigd te worden, doch enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen. De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van ophoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

4.6. De tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing vinden hun juridische grondslag in artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven.

(...)

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;”

4.7. Uit de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet van 10 mei 2012 (zie punt 1.7), die in het administratief dossier is opgenomen, blijkt dat verzoekers betreffende de buitengewone omstandigheden het volgende argumenteerden:

“Dat normalerwijze de aanvraag van een machtiging tot verblijf in België door de vreemdeling moet worden gedaan bij de Belgische diplomatieke of consulaire post in het land van herkomst.

Dat Vreemdelingenwet hierop echter een uitzondering voorziet, waardoor de vreemdeling in buitengewone omstandigheden een machtiging tot verblijf kan vragen vanuit zijn verblijfplaats in België. Dat de Raad van State bij arrest nr. 73.025 dd. 9 april 1998 bepaalde dat buitengewone omstandigheden geen omstandigheden van overmacht zijn (R.v.St. nr. 73.025,9 april 1998, R.v.St., 1998,69).

Op dat punt bepaalt trouwens de omzendbrief van 9 oktober 1997 betreffende de toepassing van artikel 9 lid 3 Vreemdelingenwet dat : "De betrokkene moet aantonen dat het onmogelijk of bijzonder moeilijk is om terug te keren naar zijn land van herkomst of naar een land waar hij tot verblijf is toegelaten, om de betrokken machtiging aan te vragen".

Dat ook in het nieuwe artikel 9 bis Vreemdelingenwet het begrip buitengewone omstandigheden op die manier kan geïnterpreteerd worden.

Dat ten eerste verzoekers' centrum van belangen hier in België liggen nu zij gedurende al die tijd hun leven alhier opnieuw hebben opgebouwd en structuur hebben gegeven. Zij hebben alhier een bepaald sociaal en economisch welzijn opgericht in de zin van artikel 8 E.V.R.M..

De kinderen gaan hier naar school.

Dat zodoende de aanvraag van verzoekers op zijn minst ontvankelijk is.

Betreffende de duur van het verblijf en de integratie in de Belgische maatschappij, beslist de ministeriële omzendbrief van 19 februari 2003, dat die elementen niet op zich uitzonderlijke omstandigheden vormen. Wat in tegenstelling betekent dat die elementen wel als uitzonderlijke omstandigheden kunnen worden beschouwd, afhankelijk van elk soortgeval, als die elementen terug te vinden zijn met andere elementen.

Dat er in hoofde van verzoekers zeker een combinatie van al deze elementen zijn.

Zo verblijven zij allen hier reeds 2 jaren, zij zijn inmiddels in het bezit van een attest van immatriculatie (medisch), er is zeker sprake van een goede integratie, verzoekers spreken de Nederlandse taal, verzoekers willen werken, de kinderen volgen hier onderwijs,...

Al is de wet van 22.12.1999 niet op zich toepasselijk aan de situatie van verzoekers en hun gezin, toch geeft zij aanduidingen over de geest van wat beschouwd moet worden als een uitzonderlijke omstandigheid.

In die zin heeft de Raad van State al herhaaldelijk de wet van 22.12.1999 opgeroepen in regularisatieprocedures gebaseerd op artikel 9 par. 3 van de wet van 15.12.1980 (o.a., RvS, 6 maart 2001, Rev. dr. Etr, 2001,217).

Dat verzoekers de voorwaarden vervullen en zodoende zich bevinden in een identieke situatie als de mensen die een regularisatieaanvraag indienden op basis van de wet van 22.12.1999.

Dat ook deze argumentatie kan weerhouden worden bij toepassing van het nieuwe artikel 9 bis Vreemdelingenwet.

De bijzondere omstandigheden staan derhalve onomstootbaar vast en zijn zeker af te leiden uit verzoekers' langdurig verblijf in België in combinatie met een goede integratie.

De vraag is derhalve ontvankelijk en bovendien gegrond.

Het is duidelijk dat een terugleiding naar de grens onmenselijk is en niet in verhouding staat met het doel wat men wilt bereiken.

Verzoekers en hun kinderen hebben er zodoende alle belang bij, zowel persoonlijk, rechtstreeks, actueel als wettig, om deze aanvraag vanuit België te richten.

Bij onderhavig schrijven verzoeken mijn cliënten dan ook om een machtiging tot verblijf overeenkomstig art. 9 bis Vreemdelingenwet."

4.7. Verzoekers beperken zich in hun middel tot theoretische beschouwingen over de zorgvuldigheidsplicht en de motiveringsplicht, die niet van aard zijn om de motieven van de bestreden beslissingen aan het wankelen te brengen. In hun middel beweren verzoekers enkel dat er wel degelijk sprake is van buitengewone omstandigheden omdat zij vrezen voor hun leven in Macedonië. In de bestreden beslissing werd echter uitdrukkelijk het volgende gesteld naar aanleiding van verzoekers' aanvraag om machtiging tot verblijf: "Ze stellen dat hun leven en vrijheid in het land van herkomst bedreigd werden. Aangezien ze geen bewijzen voorleggen om dit argument te ondersteunen, aanvaarden wij dit niet als een buitengewone omstandigheid." Aangezien verzoekers niet aantonen dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij deze beoordeling uitging van onjuiste gegevens of kennelijk onredelijk te werk zou zijn gegaan, kan hun kritiek niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De Raad stelt vast dat de gemachtigde van de staatssecretaris op goede gronden kon besluiten tot de onontvankelijkheid van de aanvraag om machtiging tot verblijf.

4.8. Met betrekking tot de bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13), thans de tweede, derde, vierde en vijfde bestreden beslissing, merkt de Raad op dat verzoekers niets inbrengen tegen de vaststelling dat zij langer dan de maximale termijn van 90 dagen op een periode van 180 dagen in

België hebben verbleven, waardoor de gemachtigde van de staatssecretaris op grond van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet in beginsel een bevel om het grondgebied te verlaten moest verstrekken. Verzoekers menen echter dat deze bevelen een inbreuk zouden uitmaken op artikel 8 van het EVRM. Deze verdragsbepaling luidt als volgt:

"1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

4.9. Wanneer de verzoekende partijen een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoeren, is het in de eerste plaats hun taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hun ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden. De Raad dient echter vast te stellen dat verzoekers zich in hun middel beperken tot een theoretische uitleg aangaande artikel 8 van het EVRM maar dit verder nergens concreet uitwerken. Met de loutere bewering dat zij *"voldoen aan al deze voorwaarden nu zij een heel hechte relatie onderhouden met hun familie en nu het voor hen quasi onmogelijk is om een familie, laat staan gezinsleven op te bouwen in Macedonië, alwaar zij geen familieleden meer hebben"*, tonen zij geenszins aan dat er in hunnen hoofde sprake zou zijn van een beschermenswaardig privé- of gezinsleven in België waardoor de uitgevaardigde bevelen om het grondgebied te verlaten een schending zouden inhouden van artikel 8 van het EVRM.

4.10. Er werd geen schending aannemelijk gemaakt van artikel 8 van het EVRM. Verzoekers tonen niet aan de gemachtigde van de staatssecretaris met bepaalde elementen geen of onvoldoende rekening zou hebben gehouden of op kennelijk onredelijke wijze tot zijn besluit zou zijn gekomen. De bestreden beslissingen steunen op deugdelijke feitelijke en juridische overwegingen. Er werd geen schending van de zorgvuldigheidsplicht of van de materiële motiveringsplicht aangetoond.

Het middel is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

6. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep wordt van de rol geschrapt voor zover het de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 16 december 2013 houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies) tot voorwerp heeft.

Artikel 2

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 875 euro, komen ten laste van de verzoekende partijen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig mei tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN